

P

Bunlar

bir

A

R

A

kaçak

M

için

P

sıradan

A

R

şeyler

Ç

A

mehmet
atilla

Deli

Mehmet Atilla

Bodrum'un Turgutreis beldesinde doğan Mehmet Atilla, Ankara Yüksek Teknik Öğretmen Okulu'nu 1979 yılında bitirdi. İzmir Mithatpaşa Endüstri Meslek Lisesi'nde sürdürdüğü öğretmenlik yaşamından 2003'te emekli oldu. Şiir, öykü ve roman dallarında ürünler veren Mehmet Atilla'nın çocuklar ve yetişkinler için çok sayıda yayımlanmış kitabı bulunmaktadır. Dil Derneği, Türkiye Yazarlar Sendikası ile Çocuk ve Gençlik Yayınları Derneği üyesi olan yazar, çok sayıda edebiyat ödülüne değer görülmüştür.

Tudem Yayınları'ndan çıkan kitapları:

Kafesteki Çikolata (şiir)

Bilgisayardaki Saklambaç (öykü)

Uçan Dalgalar (roman)

Tuhaf Yaratıklar Çiftliği (roman)

Havlayan Harfler (roman)

Yüzümde Kırlangıç Gölgesi (roman)

Balıklar Tiyatroda (roman)

Kalbimdeki Kelebek (roman)

Parktaki Gergedanlar (roman)

Yapboz Çocukları (roman)

Delidolu Yayınları'ndan çıkan kitapları:

İs Kan Dil (roman)

Paramparça (roman)

PARAMPARÇA

© 2017, Tudem Yayın Grubu
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Mehmet Atilla
EDİTÖR: Ayşegül Utku Günaydın
DÜZELTİ: Ümit Mutlu
KAPAK TASARIMI: Cemil Denizer

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Mayıs 2017 (2000 adet)

ISBN: 978-605-5060-89-3
Yayınevi sertifika no: 11945
Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

DELİDOLU, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.'nin tescilli markasıdır.

www.delidolu.com.tr

PARAMPARÇA

mehmet atilla

Deli

Şubat kısa, geceler uzun

9 Şubat Pazartesi

S abaha karşı kapıya sert bir cisimle dört beş kez vurdular. Belki anahtarlıktı, belki şövalye yüzük, belki de tabancanın namlusu. Bilmiyoruz. Sesler gittikçe daha belirgin ve ısrarlı darbelere dönüştü. Karşılık bekleyen bir suskunluk oluştu gecenin derinliğinde. Bilinen sessizliklerden değildi bu, arka yüzünde hepimizi gerginleştiren bir inat ve yanıt almadan çekip gideceğe benzemeyen bir kudret taşıyordu. Ardından zile bastılar.

Korcan Deriner'in evindeydik. Kaçınıcı uykusundaydı, bilmiyoruz. İrkilerek açtı gözlerini, o anda mı uyandı, yoksa uyanık mıydı, kendisi de çözemedi. Başucundaki abajura el yordamıyla uzanıp düğmesine bastı. Bordoya yakın bir renk doldurdu içeriyi. Güçsüz ampulün ışığı, abajurun kadife başlığını geçmekte zorlanıyordu çünkü. Kafasını kaldırıp bakındı önce, seçebildiği her karaltının azıcık dalgalandıktan sonra belli bir dengeye ulaştığını fark eder etmez de doğruldu. Başka zaman olsa gözünü bu puslu kargaşaya dikerek epeyce hayal kurabilirdi, fakat şimdi koşullar bambaşkaydı, yalnızca

Eşrefpaşa'nın değil, İzmir'in, hatta bütün Türkiye'nin sokak lambaları iç kemiren bir cızırtıyla çalışıyordu beş aydan beri. Moral bozucu bir alacakaranlığın evlerin içine kadar sokulduğu günlerdeydik. Toparlandı biraz. Yutkundü. Yüreğinde oluşmaya başlayan minik çırpıntıları durdurmayı, daha doğrusu frenlemeyi başardı. Sadece kapının ardındakini değil, sonrasını da öğrenmek isteyen bir kabarma oluştu içinde. Ancak seslerin ömrü kadar kısa süren bir kabarmaydı bu, oyalanmanın yararsızlığını bildiren pek çok örnekle yüz yüze kalmıştı ne de olsa bugüne değin. Karısına baktı. Yanı başındaki bir çift gözün sessizce parladığını görünce üzerindeki yorganı sıyırdı.

Bu sırada zil yeniden çaldı, biraz daha uzun, biraz daha sinir bozucu. "Geldiler mi yoksa?" dedi Ayten. Ardından da tek eliyle ağzını kapattı, fakat bedenindeki titreme çoktan açığa çıkmıştı, fark etmiştik bunu, kesintili soluk alış verişler, heceler arasında yerleşmeye hazırlanan boşluklar art arda diziliyordu.

"Sen Selin'in yanına git," diye fısıldadı Korcan Deriner. Ancak karısının kıpırdayacak hali olmadığını fark etti aynı zamanda. Yataktan indi. Nereye basacağını şaşırılmıştı bir kez, terlikleri güçlükle geçirdi ayağına, az kalsın düşecekti.

"Baba!"

Selin'di. Salonda karşılaştılar. Kızcağız korkudan kamburlaşan bedenini bir türlü doğrultamamanın ezikliğiyle bakıyordu çevresine. Az sonra yaşanacakları zihninde canlandırmaya başlamıştı şimdiden. Kapının arkasındaki sabırsızlığın saldırganlığa dönüşmek üzere olduğunu en az bizim kadar o da biliyordu çünkü. Korcan Deriner dişlerini sıktı. Adımlarını hızlandırdığı anda kuşkulu çalkantılardan oluşan bir pişmanlık duygusu

kapladı yüreğini; kızını, oğlunu, karısını başka bir yaşantıyla tanıştıramamış olmaktan doğan hayıflanma, yürüyüşünü biçimsizleştirmeye başlamıştı. “Ulan Kenan,” diye başlayan bir cümle geçirdi içinden, “Ulan Kenan, sonunda yaptın yapacağını. Dur bakalım...” Ardından kızına seslendi: “Annenin yanına geç yavrum. Çabuk!”

Selin’in hafiflemesine yeten bir söz oldu bu. Ürkek ama umulmadık çabukluktaki ilerleyişine tanıklık ettik. Kalp atışlarının hızıyla uyumlu atıyordu adımlarını. Korcan Deriner durakladı biraz, kızının gözden kaybolmasını bekledi, birkaç saniyelik gecikmenin yaklaşan uğursuzluğa teğet geçip geçmeyeceğini denemek istedi böylelikle. Bir tansık ya da yanışlık... Olabilir miydi? Belki... Ama olmadı. Dışarıdaki ayak seslerine, metal şingirtalarına, burun çekmelere öksürük sesleri de katılmıştı şimdi. Görünmeyen bir canavarı iyice büyötmeye koşullanan beynini her zamanki iyimserliğiyle engellemeye çalıştı. Fakat her şey o kadar art arda olup bitiyordu ki üç beş adımda kapının önünde buldu kendini. Dürbüne yanaşıp baktı, insan yüzüne benzer bir şey seçemedi, iki karaltının yan yana durduğunu ayırt edebildi yalnızca.

“Kim o?”

“Aç! Polis!”

“Aç lan, çabuk! Aç!” diye bağırdı bir başkası.

Bundan sonrası kendine özgü bir sürüklenmenin başlaması demektir, daha ötesi ise yarım yamalak özgürlüğün kesintiye uğraması. Öfke, acı, aşığılama; her şey iç içe geçecekti biraz sonra. Alışmıştık diyeceğiz ama utanıyoruz bir yandan da. Fakat gerçek böyleydi, olaylar üst üste gelince rasgele bir sıradanlık

kazanıyordu ne yazık ki. Aylardır gözaltı, işkence, tutuklama ve ölüm haberleri geliyordu dört bir yandan. Görüyor, duyuyor, okuyor, ancak bir şey yapamıyorduk. Parçalanmıştık. Korku ve baskı dağıtmıştı her birimizi. Birinin gözü, ötekinin kulağı, diğ­gerinin kalbi saçılmıştı oraya buraya. Her bir parçamıza başka isimler veriyorduk; kimi zaman onunkine sağduyu diyorlardı, kimi zaman bununkine deneyim... Kimdik biz, neydik, adımız neydi, hiçbiri önemli değildi bunların. İsteyen sezgi diyordu, isteyen bellek; bir başkası gelenek, öteki ortak bir duyarlılık... Hangimize ne ad verildiğini çok da önemsemiyorduk doğrusu. Kapkara bir ortamda küçücük soluklar alıp vererek yaşıyorduk işte. Gizlice, korkakça. Çoğu zaman yan yana geliyor ve bir bütün oluşturunuyorduk belki, ama belli bir kişilik kazanamıyorduk. Dağıldıkça tanıklığımız artıyor, gücümüz azalıyordu. İzliyorduk. Yalnızca izliyorduk.

“Korkma,” diye fısıldadık Korcan Deriner’in kulağına. “Ne olacaksa olacak. Korkunun ecele faydası yok.”

Soluğunu tuttu, elektrik düğmesine bastı yavaşça, antre aydınlandı. Bir bilinmezlik kapısının önündeydi şimdi. Anahtar da kilidin içinde. Tek bir hareket, tedirgin bir çeviriş, yetmezse bir daha. Başına gelecekleri göğüsleyebileceğine ilişkin yabancı bir enerji biriktirdiğini fark etti birden, oraya kadar taşıdığı yılgınlık bitti. Dar bir çemberin içinden sağ salım çıkabilmenin cılız umudunu koruyabilmek bile yeterliydi o anda.

“Açıyorum.”

Anahtarı usulca çevirdi. Kapıyı azıcık aralamıştı ki, eşikte bir anaför oluştu sanki. Görünürde ne varsa, pervaz, kapı kolu, basamak, ardından polis montları, postallar, seçilemeyen nes-

neler, zorba bir savruntunun ortasında kaldı birdenbire. Birileri, yuvarlanırlar gibi girdi içeri. Kaç kişi olduklarını göremedik. Elektrik akımına benzer bir Şey dolanmaya başladı odalarda. Sonra bir an geldi, her Şey bıçak gibi kesildi. Korcan Deriner de yerde olduğunu o anda anladı zaten. Halının kenarı ile karoların sertliği birbirine karışmış, çenesi ile burnu arasında iğrenç bir düzlem oluşturmuştu. “Tamam,” dedi içinden, “kafese girdik.” Hiç olmazsa birkaçının yüzünü görmek için başını kaldırmak istedi, başaramadı. Belinin ortasında ve ense kökündeki ağırlık böylesine bir çabadan vazgeçmesini oldukça sert bir biçimde buyuruyordu çünkü. Çocukluğundan kalma bir deneyim uç verdi kürek kemiklerinin arasında. Yedi sekiz yaşlarındayken ürkmüş bir koyun sürüsünün ortasında kalışından, yere kapaklanır kapaklanmaz da onlarca tırnağın sırtında iz bırakışından kalan serpintiler yaladı geçti belleğini. O gün ciğerlerinde oluşan sivri basınçların akrabaları oturuyordu Şimdi üzerinde. Doğrulmayı denedi, beceremedi. Zaten yapamazdı da, kısıkaç gibi bir el boynundan kavrayıp kafasını öbür tarafa çevirmış, çene kemiklerindeki zonklama kayboluncaya değin de bastırmıştı. “Ulan Nurettin,” diye başlayacaktı bu kez, “sen de adam mısın be...” İçinden ya da dışından, kim duyarsa duysun, ama aklı karıştı, sözcükler uçup gitti dilinin ucundan.

Birbirimize baktık. “Bunlar da insafsız galiba,” dedik. “Söz dinleyeceğe benzemiyorlar. İşimiz uzun.” Elbette polislerin umurunda değildik, her biri keskin köşeli robotlar gibi bakıyordu dünyaya, bizim gibi zerreciklere ayrılmış yaşam deneyimlerini avuçlarında görseler bile ayırt edecek durumda

değillerdi. İşlerini yapıyorlardı yalnızca. Biraz da abartarak. Elleri verilen listedeki isimlerin üzerini çizmeden önce bedenlerini karalamaktan özel bir keyif aldıklarını duyuyor ve görüyorduk. Bazıları yedeğinde sağlıklı sesler de taşıyordu belki, ancak kısa sürede onlar da küfre ve aşağılamaya evriliyor, suçlu ya da suçsuz ayrımı yapmayan her baskın, ölçüsü belli olmayan cezalandırmaya dönüşüyordu. Korcan Deriner de biliyordu bunları, bu yüzden, olan biteni görmek için bedenini çevirmeye yeltendi bir kez daha. Olmadı. Üstündeki ağırlık kıpırdamasına değil, yüzünün kıpkırmızı olmasına izin verdi yalnızca. O da bıraktı kendini, gevşedi iyice. Evin içine dolan canavarla boğuşmak yerine bilmediği bir yaratığın yuvasına sokulmayı daha akıllıca buldu. Savaşımı ertelemekti aslında yaptığı, kazanma olasılığını bir süre daha elinde tutmak istiyordu. Kaybetmenin kesinliği yerine hiç olmazsa berabere bitirmenin umudu... Karşı çıkmadık. Odadan odaya yönelen konuşmalara kulak kabartmakla yetindik. “Kızıyla karısı var komiserim,” dedi içlerinden biri.

“Baktınız mı her yere?”

“Baktık. Yok kimse,” dedi bir başkası.

“Getirin ikisini de öyleyse.”

Yatak odasına doğru koşuşanlar oldu. Birkaç kişi de Korcan Deriner’e asıldı, hep birlikte ayağa dikmeyi başardılar. Sol dirseğini tuttuğunu, duyduğu acının yüzünü buruşturmasına engel olmaya çalıştığını fark ettik. Beklenti dolu bir suskunluğun içinde dengesini tam kuramasa da eğri büğrü yürüttüler. Koluna girenlerin deri montlarına sinmiş sigara kokusu gecenin nemiyle de birleşince adamakıllı keskinleşmişti. Yürü-

dükçe evin duvarları esneyip çatırıyor, köşelerde bilinmez bir geleceğe izin veren açılmalar oluyordu sanki. Soğuk hava girer gibi oldu oralardan içeri. Üşüdü. Salona geçtiklerinde sehpa-ya çarpmamak için yanındaki polisin koluna yaslandı hafifçe, ancak aynı yerden öyle bir darbe aldı ki tutmaz bir dikişe bel bağladığını çabucak anladı.

Tekli koltuklardan birine kaykılmış olan komiserle göz göze geldi. Kaç yaşında olduğu anlaşılıyordu, puslu bir objektif gibi duygusuz bakıyordu insana. Alnına düşen kırçıl saçlarının, duruşuna bir kararlılık kazandırdığının da farkındaydı. Korcan Deriner'i baştan ayağa süzerken bir yandan da Ayten'le Selin'in öteki köşeden yaklaşmalarını bekliyordu. Kendisine doğru atılan her adımda gizli bir bilginin kokusunu alıyor olmanın keyfini yaşamaya başlamıştı.

Korcan Deriner karısıyla kızına baktı. Tedirgin yürüyüşleri sinir bozucu olsa da ikisinin de yanında üniformalı prangalardan biri yoktu neyse ki. Azıcık rahatladı. Selin solgun görünüyordu yalnızca, saçlarının parıltısı epeyce belirginleşmiş, bedeni küçülmüştü. Menekşe benekli pijamasının düğmeleriyle oynuyordu farkında olmadan. Ayten ise daha iyiydi, üstü başı da derli topluydu. Zaten incecik olan kaşları kaybolmuştu sadece, bunun da yüzüne vuran ışığın cilvesi olabileceğini düşündük. Bu tür bakışları uzatmanın kimseye iyi gelmeyeceğini bilen Korcan Deriner yavaşça başını çevirdi. Korkuyla öfkenin birleştiği bir tıkanma oluştu boğazında, birkaç kez yutkunmak zorunda kaldı. Bu sırada diğer odalardaki sesler çoğalmaya başlamıştı. Polislerin, ellerine geçenleri gelişigüzel fırlattıklarını, çok şeyin konumunun bozulduğunu ve bundan sonra kimi

nesnelerin eski yerlerine yerleştirilemeyeceğini anladık. Gittikçe hoyratlaşan kargaşaya telsiz konuşmaları eşlik ediyordu sık sık. Ayten'le Selin'i komiserin yanındaki konsolun yanına götürdüler, "şöyle geçin," dedi uzun boylu olan polis. Konsolun bir tarafına biri, öteki tarafına da diğerı tutundu.

Komiser sahnenin hazır olduğunu anlamıştı, sıra kendisindeydi demek. Oturduğu yerde doğruldu önce, ardından Korcan Deriner'e doğru iyice eğildi. Boynu omuzlarının arasında kaybolurken alnında beliren çizgiler görevine yoğunlaştığının göstergesi gibiydi. Düşünceli bir çehreyle baktı Korcan Deriner'e, yardım edecek bir nokta aramaya çalışıyor da bulamıyormuş gibi gösteriyor kendini, diye geçirdik içimizden. Öyleydi gerçekten de, iyi niyetli bir sorgulamanın eşiğinde olduğunu diliyle söylemeyip davranışlarıyla belli etmeye çalıştığını anlatmak istiyordu sanki. Fakat daha ilk soruyu bile öylesine boğuk bir sesle sormuş ve iki sözcük arasındaki boşluğu o kadar normalin dışında uzatmıştı ki bir korku filminden koparılmış gibi geldi hepimize.

"Adın ne?"

"Korcan Deriner."

"Oğlunun adı?"

"Uzay... Uzay Deriner."

"Aferin! Bildin!"

Polislerden biri abartılı şekilde gülümsedi. Tek başına önemli bir şey değildi belki bu, fakat odadaki herkesin bu minik olayı fark edip kafasını çevirmesi oldukça sinir bozucuydu. Adamın burun deliklerinden çıkan soluğun keskinliğine gövdesindeki anlık hoplayış da eşlik etmişti çünkü. İçten gelen

bir tepkiden çok şefine yaranmak isteyen bir iğrençlik olduğu apaçık ortadaydı. Korcan Deriner de adamın bu yaltaklanışına bozuldu zaten, ancak belli etmedi. Edemezdi. Evin içinde dönüp duran azarlama hevesini fırsata dönüştürüp beli tabancalı birine armağan etmeyi aptallık sayacak kadar kendindeydi henüz.

“Saat kaç?” dedi komiser.

Korcan Deriner duvardaki saate baktı: “Dörde on var.”

“Şu anda evde olması gerekmiyor mu beyefendinin?”

“Evet.”

“Evet, ne?”

Bağırды komiser. Sinirlenmiş miydi, yoksa numara mı yapıyordu, anlayamadık. Yarı aralık dudakları ciğerlerinin hava yerine öfke biriktirdiğini göstermek istercesine bir süre öylece kaldı. Bakışlarındaki düşünceli bulanıklık, ablak yüzündeki dengeyi zedelemeye başlamıştı. Korcan Deriner bu bekleyişin hayra alamet olmadığını seziyordu, fakat işe yarar bir sözcük bulamadı o anda. Sıradan şeyler söylemenin yeni sorunlar çıkarabileceğini hesaplıyordu bir yandan da. Sonunda çaresizlikle beslenen bir suskunluğa sığınmaya karar verdi.

Komiser, karşısında kıpırdamadan duran Korcan Deriner’i tiksintiyle inceledikten sonra başını öte yana çevirip gözlerini kapattı, başka yöntemler geçiriyordu büyük bir olasılıkla aklından. Gözdağları, vaatler, öğütler, zorbalık, cop... Öyle kasıntılı bir duruşu vardı ki ilk olarak bunlardan hangisini deneyeceğini kestirmekte zorlanıyorduk. Sehpanın üzerindeki telsizin sinir bozan gürültüsü Korcan Deriner’in zihninde labirentler oluşturmaya başlamıştı. Başka bir çıkış yolu aramayı denedi:

“Bir haftadır eve uğramıyor,” dedi isteksizce. Sesi şaşılacak biçimde kısık çıkmıştı. Önde bağladığı ellerini arkaya geçirip karısına ve kızına baktı. Üçünün de birbirinden utandığını gördük. Aralarındaki uzaklık da tuhaf bir şekilde uzayıp kısalmıyordu nedense.

“Tahmin?” gibisinden bir sözcük çıkardı komiser dişlerinin arasından. Hiçbirimiz tam olarak anlayamadık ama öyle olduğunu varsaydık. Bu nedenle küçük bir gecikmenin ardından yanıt verdi Korcan Deriner: “İnanın bir fikrim yok. Olsa söylerim.”

“Siz bayan?”

Kafalar Ayten’e çevrildi. Berbat bir baskıydı bu. Kadının belkemiği boyunca süzülen sıcaklığı görür gibi olduk. Yılığın gözlerle baktı çevresine, bir yandan da kendini toparlamaya çalıştığı anlaşılıyordu. Titrek bir iç çekişin ardından durumu açıklamayı dener: “Suçu olduğundan değil, korktuğu için saklanıyor bence,” dedi. Arkasını da getirecekti, fakat fırsat bulamadı. “Yorum yok!” diye haykırdı komiser, “yorum yok!”

Sesi öylesine güçlü çıkmıştı ki metal nesnelere çınladı, evin altını üstüne getirmekte olan polisler bile sustular. Komiser salondakilere baktı tek tek. Bağırırken sarsıntı geçiren bedenini eski konumuna getirdi, sonra da asık bir yüzle geriye yaslandı:

“Nerede olduğunu söyleyin, yeter!”

Bir alt perdeye atlamıştı şimdi de, demin boğazını yırtarcasına bağırın o değildi sanki, özür dilemeye yaklaşan yumuşak bir ses, bir uzlaşma önerisi... Ancak ne Korcan Deriner’den ne de Ayten’den karşılık geldi. Genişleyip daralan bir boşluğun kanatları altında bekliyorduk hepimiz. Zaman geçtikçe söz-

cüklerin ısrarı azalıyordu ve az sonra her şey havada kalacaktı. Böyle kesintilere sıklıkla tanık olan polisler, komiserin sabrının zorlandığının farkındaydılar. Bir gözlemci dikkatiyle bakmaya başladılar adamın yüzüne. İşin sonu geliyor demekti bu, her zamanki şeyler olacaktı önce, kurulmuş saat gibi, sonra da çıkıp gideceklerdi işte; çantada tutanak, arabada kıpırtısız biri.

Fakat bu kez pek de öyle olmadı. Gizemli bir dinginlik vardı komiserin duruşunda, işi uzatmak isteyen bir esneklik hatta. Aklından geçenleri okumak olanaksızdı, yorgun ve uykusuzdu sanki, uzun uzun gerinip tavana bakmaya başladığını görünce hepimiz iyi niyetli bir beklentinin çukuruna düştük. İlk baskını kayıpsız atlatabilmenin rahatlığı yerleşecekti belki de biraz sonra her birimize. Gerçi geçici bir rahatlık olacaktı bu. Uzay'ın yakalanmasına kadar yinelenecek bir filmin fragmanıysa eğer bunlar, benzer çullanmaların sıraya girdiğini biliyorduk. Ancak takvimlerin nasıl çalışacağını hesaplayacak durumda değildik o anda. Uzak olasılıkları hesap etmek yerine yakın sevinçleri bekliyorduk. Komiserin çenesinin altındaki yara izini, âdemelmasını, kirli sakallarındaki yoğunluk farkını izledik bir güzel. Arka taraftan uzatılan sigarayı el yordamıyla alışını, çakmağın alevini... Dumanı hangi yöne savuracağını merak etmeye başlamıştık ki, karşısındaki üçlü koltuktan yana yaptı seçimini: "Oturun şuraya!"

Önce Korcan Deriner çöktü, ayakta dikilip durmanın onur kırıcı baskısından kurtulmak için bir fırsattı ne de olsa. Dizlerinden biri çıtırdadı, kamburunu çıkararak ilişti koltuğun kenarına. Bakışlarını bir noktaya dikince epeyce rahat ediyordu. Öyle yaptı. Sessiz adımlarla Ayten ve Selin de gelip

yanına sokuldular. Selin çorapsız ayaklarına ve korkudan be-
yazlamış parmaklarına bakıyordu sürekli. Gözlerini kapatma-
sını öğütleyen bir fısıltı taşıyordu deminden beri içinde, bun-
dan sonrasını görmemesinin daha iyi olacağını salık veren bir
rehber. İyice artmıştı şimdi bu uyarı, fakat bir yandan da en
küçük ayrıntıyı bile gözden kaçırmamasını emreden bir mırıl-
danma çıkıp geliyordu bir yerlerden. Böyle bir ikilemin içinde
yol almak yorucuydu gerçekten, yıpratıcıydı, çene kemiklerini
kırarcasına zorlamasının nedeni de buydu büyük bir olasılık-
la. “Gitsinler artık şunlar, çıksınlar evimizden; abimin suçu
yok, boşuna bunların hepsi,” diyen inleyişler üretiyordu dur-
madan. Ayten, kızındaki bu gerginliği izlemeye dayanamadı,
biraz daha yaklaşp Selin’i koltuğunun altına aldı, sıcaklığından
ne kalmışsa ondan yana aktarma çabasıydı bu. Korcan
Deriner de kızının elini avucunun içine hapsetti. Kendilerini
bir arada tutacak bağları oluşturabilmişlerdi sonunda. O güne
kadar bizim bile farkında olmadığımız bir hünerleri varmış
meğer, böyle zor günler için bir kenarda tuttıkları kişisel di-
reniş depolarından belli ölçüde destek almayı başardılar. Kı-
mıldamadan beklemek kolaylaştı böylece. Yatak odasındaki
polislerden biri tuhaf bir öksürük krizine tutuldu. Başlangıçta
kayıtsız kalan arkadaşları zaman geçtikçe birer ikişer o tarafa
bakmaya başladı, sonunda biri su götürüp verdi, böylece bir
iki dakikayı kolayca atlattık.

Komiser kalktı. Neredeyse her gün, belki de günde birkaç
kez yaptığı şeyi bir daha yinelemek için niyetlendiği belliydi.
“Verdiğim şansı iyi kullanmıyorsunuz,” dercesine baktı De-
rinerlere. Gıcırdayan postallarla salonda minik bir tur atıp

eski yerine geldi. Sözleşmiş gibi aynı anda kafalarını kaldırdı Derinerler. Avizenin ışığı gözlerini alsa da karşılarında diki- len kütlenin içindeki kasılmayı fark etmemeleri olanaksızdı. Evin kimliği değişti birdenbire, başka birinin ahırına hapse- dilmiş hayvanlara dönüşmüşlerdi sanki, ruhlarını daraltan bir duyguya kapıldılar. Komiser bacaklarını açmış, her iki elinin başparmağını kemerine sokmuş, öteki parmaklarını da kasıkla- rına doğru uzatmıştı. Söyleyeceklerinin değil, söyleyiş biçimi- nin önemli olduğu bir zaman diliminin hazırlığını yapıyordu. Gözlerinden karşısındakini güçsüz bırakan çizgiler gelip geçi- yordu. Başını hafifçe sallayışında bile yıpratma arayışı seziyor- duk, istem dışı mıydı bu davranışı, yoksa bilerek mi kendisine öfke pompalıyordu, belli değildi.

“Haberleri gördün mü Korcan efendi?”

Sehpanın üstündeki gazeteyi işaret etmişti kaşlarıyla. Kor- can Deriner gazeteye baktı. Ama öylesine bir bakıştı bu, bom- boş. İlk sayfadaki haberlerin hiçbirine tutunamayacağını bili- yordu. Öyle günler yaşıyorduk ki, haber görünümlü yazıların sorgudaki insanlara yardım ettiğine tanıklık edecek tek kişi çıkmamıştı henüz. Komiserin söyleyeceği her cümleyi bulanık bir çerçeve içine alacak olan irili ufaklı zaman parçaları birbiri- ne eklenmeye başlayacaktı biraz sonra. Bu parçaların nasıl bir zincir oluşturup nereye bağlanacağını merak ediyorduk yalnız- ca.

“Bak, iyi bak! Kocaman kocaman yazmış adam, görüyor musun? Ne diyor, yirmi bin kişi içeride diyor. Arkası da gele- cek diyor. Okuman yazman var, değil mi?”

“Var,” dedi Korcan Deriner.

PARAMPARÇA

mehmet atilla

Aylardır gözaltı, işkence, tutuklama ve ölüm haberleri geliyordu dört bir yandan. Görüyor, duyuyor, okuyor, ancak bir şey yapamıyorduk. Parçalanmıştık. Birinin gözü, ötekinin kulağı, diğerinin kalbi saçılmıştı oraya buraya. Her bir parçamıza başka isimler veriyorduk; kimi zaman onunkine sağduyu diyorlardı, kimi zaman bununkine deneyim... Kimdik biz, neydik, adımız neydi, hiçbiri önemli değildi bunların. İsteyen sezgi diyordu, isteyen bellek, bir başkası gelenek, öteki ortak bir duyarlılık...

Tamamlanmamış yaşamlar, arada kalmış insanlar, 80 döneminin acımasızlığı ve yaşamın kendine özgü sürprizleri... Mehmet Atilla'nın romanı *Paramparça*, 80'li yılların "ikili" yapısını eşine az rastlanan bir "ikizlik" hikâyesiyle birleştirerek vicdanları sorgulatan, hakiki ve çarpıcı bir Türkiye kesiti sunuyor.

Delidolu

delidolu.com.tr
f /delidolu

@delidolukitap
@delidolukitap

ISBN 978-605-5060-89-3

9 786055 060893